

къмъ мене рече по низко: — Госпожа Ловепенъ.

Като съдижахъ, настанъ кратко мълченіе причинено отъ недоумѣніе. Колкото за мене, надѣяхъ се че домовладыката ще ми кажеше нѣщо опрѣдѣленно за работѣтъ ми; но понеже той мълчеше, помислихъ че извѣстіето не ще да е много пріятно. Тѣзи мои мисль подтвърдявахъ скривъ и съжелителны погледи на ступанкѣтъ; но нито необіесвимото вниманіе съ което мя поглеждаше г. Ловепенъ ми ся виждаше непримѣсено съ единъ злъ радость. Припомнихъ си тогазъ че баща ми бѣ открилъ въ сърдцето на тогози старыйтъ нотаръ подъ прѣсторенытъ му поклоны остатъкъ отъ подквасъ на древень плебей; стори ми ся че тази му подкваса кыпеше въ него този часъ, и че тайната антипатія на стареца ся радваше като гледаше единъ благороденъ испанджлъ. Азъ отворихъ разговоръ тозъ часъ, като ся сияхъ да покажъ спокойствіе, ако и да тѣжахъ тежко. — Защо, попытахъ, г. Ловепена ся прѣмѣстихте, отъ обычнѣтъ ви улицѣ на....?

— Какъ ся рѣшихте на туй?

— Наистинѣ, господине Маркызе, азъ сторихъ голѣмъ невѣрность неприличнѣ на възрасттъ си; но като напуснахъ нотарството, трѣбаше да напусна и энѣзи кѣщѣ.

— Виждамъ обаче чѣ ся занимавате още.

— Съ пріятелскы работы само, г. Маркызе. Почтенны нѣкои и знамениты фамиліи, на които